

opusdei.org

27. september: Brev fra pave Frans

Pave Frans brev til biskop Javier Echevarría, Opus Deis prelat, i anledning Álvaro del Portillos saligkåring.

09.10.2014

Kjære medbror.

Saligkåringen av Guds tjener Álvaro del Portillo, trofast medarbeider og første etterfølger av den hellige Josemaría som leder for Opus Dei, er en spesiell gledestund for prelaturets troende og også for deg, som i så lang

tid var vitne til hans kjærlighet til Gud og sine medmennesker, hans trofasthet mot Kirken og sitt kall. Også jeg ønsker å delta i deres glede og takke Gud som forskjønner Kirkens ansikt med dens barns hellighet.

Hans saligkåring vil finne sted i Madrid, byen han ble født i og der han tilbrakte sin barndoms- og ungdomstid. Hans liv var preget av familielivets enkelhet, av vennskap og tjeneste for sin neste, som da han besøkte byens utkanter for å hjelpe til med å formidle menneskelig og kristen utdanning til så mange nødlidende. Der fant den hendelsen sted som bestemte den endelige retningen for hans liv: hans møte med den hellige Josemaría Escrivá, som lærte ham å elske Kristus stadig dypere dag for dag. Nettopp det, å elske Kristus. Dette er den hellighetens vei som alle kristne bør vandre; å lære å bli elsket av Herren,

å åpne hjertet for hans kjærlighet og la ham lede vårt liv.

Jeg liker det bønnesukk som denne Guds tjener pleide å gjenta så ofte, spesielt i forbindelse med hans personlige årsdager og feiringer: "Takk, tilgi meg, hjelp meg mer!" Disse ordene gir oss innsikt i hans indre liv og hans kontakt med Herren og kan også hjelpe oss til å få en ny impuls i vårt eget liv som kristne.

For det første, *takk*. Dette er den umiddelbare, spontane reaksjon som oppstår i sjelen overfor Guds godhet. Det kan ikke være annerledes. Han kommer oss alltid i forkjøpet. Hvor mye vi enn anstrenger oss, så når hans kjærlighet oss først, han berører og kjærtegner oss først, han er alltid et skritt foran [*]. Álvaro del Portillo var klar over de mange nådegaver Gud hadde gitt ham og takket Gud for disse uttrykk for hans

faderlige kjærlighet. Men han stanset ikke der. Innsikten i Herrens kjærlighet vekket i hans hjerte et ønske om å følge ham med en større hengivenhet og sjenerøsitet, å leve et liv fylt av ydmyk tjeneste for andre. Spesielt fremtredende var hans kjærlighet til Kirken, Kristi brud, som han tjente med et hjerte fritt for alle verdslige ambisjoner, fjernt fra all uenighet. Han ønsket alle velkommen og søkte alltid etter det positive hos andre, det som forener, det som bygger opp. Aldri ga han uttrykk for klager eller kritikk, selv ikke i svært vanskelige tider. Tvert imot; ifølge det han hadde lært av den hellige Josemaría reagerte han alltid med å be, tilgi, forstå og oppriktig elske.

Tilgi meg. Ofte bekjente han at han opplevde at han sto med tomme hender overfor Gud, ute av stand til å motsvare en så stor sjenerøsitet. Å erkjenne menneskets fattigdom i

denne situasjonen er ikke et resultat av håpløshet, men en tillitsfull overgivelse til Gud, som er Far. Det betyr å bli mottakelig for hans barmhjertighet, for hans kjærlighet som kan gi oss nytt liv. En kjærlighet som ikke ydmyker eller senker oss ned i skyldfølelsens avgrunn, men trekker oss opp av vår nedslåtthet og lar oss gå fremover stadig mer beslutsomt og fylt av glede. Guds tjener Álvaro visste godt at vi trenger Guds barmhjertighet og viet mye av sine indre krefter på å oppmuntre de mennesker han hadde kontakt med til å gå til botens sakrament, gledens sakrament. Hvor viktig er det ikke å oppleve Guds kjærlighets ømhet og oppdage at det ennå er tid til å elske!

Hjelp meg mer. Slik er det: Herren vender oss aldri ryggen, han er alltid ved vår side, vandrer sammen med oss og forventer at vi hver dag fornyer vår kjærlighet. Hans nåde vil aldri mangle, og med hans hjelp kan

vi bære hans navn ut til alle mennesker. Den nye saliges hjerte var fylt av iver etter å føre Det glade budskap ut til alle hjerter. Han besøkte mange land og fremmet mange evangeliseringsprosjekter, uten å la seg stoppe av vanskene, drevet av sin kjærlighet til Gud og til sine medmennesker. Den som lever fordypet i Gud er svært nær menneskene. Den første forutsetningen for å forkynne Kristus for dem er å elske dem, for Kristus har elsket dem først. Vi må legge bak oss vår egoisme og vår bekvemmelighet og komme våre medmennesker i møte. Der venter Herren på oss. Vi må ikke beholde troen for oss selv, den er en gave som vi har fått for å gi videre og dele med andre.

Takk, tilgi meg, hjelp meg mer! Disse ordene uttrykker kraften i et liv som kretser rundt Gud. Livet til en som har blitt berørt av den største

kjærligheten og lever helt og fullt av denne kjærligheten. En som opplever sin svakhet og sine menneskelige begrensninger samtidig som han stoler på Herrens barmhjertighet og vil at alle mennesker, hans medbrødre, også skal få oppleve den.

Kjære medbror, den salige Álvaro del Portillo gir oss et meget tydelig budskap. Han sier til oss at vi skal stole på Herren, at Han er vår bror, vår venn som aldri svikter oss og som alltid er ved vår side. Han oppmuntrer oss til ikke å være redde for å gå mot strømmen og lide for å forkynne evangeliet. Han lærer oss dessuten at vi kan finne en sikker vei til hellighet i vårt enkle, daglige liv.

Jeg ber alle troende i prelaturet, prester og lekfolk, og alle som deltar i dets aktiviteter, om å be for meg samtidig som jeg gir dem min apostoliske velsignelse.

Måtte Jesus og Den hellige jomfru ta
vare på deg.

Din bror

Frans

---

[*] Her bruker Den hellige far en
neologisme han ofte bruker: "nos
primerea", fra det spanske ordet
"primero", først. Omtrent: han er
alltid et skritt foran.

---

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/27-
september-brev-fra-pave-frans/](https://opusdei.org/nb-no/article/27-september-brev-fra-pave-frans/)
(02.04.2025)